

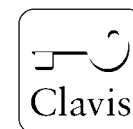

DE PAARDENMEIDEN

7

Netty van Kaathoven

**WIE WIL
MOONJA?**

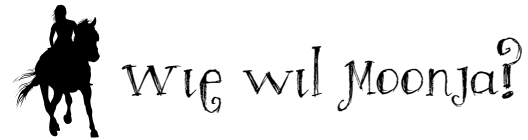
Inhoud

Wie wil Moonja?	7
Dat wordt een beetje duur!	16
En nu Malaika nog	22
Een schone box voor Moonja	32
Een paard met pit	38
Stomkop!	42
Contact	51
Gewonnen!	56
Problemen?	60
Iets met de liefde?	65
Plezier	68
Waar is Malaika?	76
Niet thuis	81
Een loverboy?	87
Een spoor	93
Is ze gevlogen?	98
Straf?	102
Een nieuwe school?	109
Een zware test	113
Paardenmeiden forever?	118

Netty van Kaathoven
Wie wil Moonja?
© 2015 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Foto's: Shutterstock
Trefw.: paarden, vriendschap, ruzie, verliefdheid, spanning
NUR 283
ISBN 978 90 448 2427 8
D/2015/4124/042
Alle rechten voorbehouden.

www.clavisbooks.com
www.nettyvankaathoven.nl

wie wil Moonja?

‘Dat meen je niet! Gaan ze echt paarden wegdoen?’ Sanne kijkt Rens verbijsterd aan.

Femke, Malaika en Sanne zitten rond de keukentafel bij Sannes vader. Ze zijn daar een weekend op bezoek en hun vriend Rens, die net terugkomt van een herfstvakantie bij zijn tante Meike en oom Sjoerd, komt even binnenwaaien om de meiden weer eens te zien en bij te kletsen. Daar hebben ze sinds de zomervakantie geen tijd meer voor gehad, omdat Rens ver weg woont. Veel te lang, vinden ze allemaal.

Nu heeft Rens dus nieuws over de paarden van zijn oom en tante. ‘Nou, wegdoen ... wegdoen ... ze willen voor wat paarden een goed nieuw thuis vinden,’ legt Rens uit. ‘Mijn oom verdient steeds minder aan de races van zijn toppaarden, simpelweg omdat er minder georganiseerd worden. En het prijzengeld als een paard wint, is ook nog eens gehalveerd. Crisis, weet je wel.’

‘Crisis, crisis,’ zucht Femke. ‘Steeds maar weer die crisis. En zo veel paarden zijn daar nu al de dupe van geworden.’

‘Mijn oom en tante kunnen het wel bolwerken, hoor, maar dan moeten ze wat veranderen op hun bedrijf.’

Rens helpt wel vaker bij zijn oom op de ranch met racepaarden als hij niet naar school hoeft. Afgelopen week heeft oom Sjoerd hem uitgelegd hoe de paardenwereld op dit moment in elkaar steekt en dat is geen rooskleurig beeld. Er zijn steeds meer mensen die de kosten voor hun paard niet meer kunnen opbrengen en het willen verkopen. Als dat niet lukt, gaat het paard zelfs steeds vaker naar de slachter, iets waar de meiden van gruwen als ze dat horen. Maar die mensen moeten iets, legt Rens hun uit. Het paard laten verhongeren en verkommeren in een kaal weiland omdat ze geen stalling kunnen

betalen kan ook niet. Maar voor oom Sjoerd en tante Meike is er één groot voordeel: omdat de grond op hun eiland erg goedkoop is en ze dus grote weilanden hebben waar jonge paarden dag en nacht veilig kunnen staan in een schuilstal, is het goedkoop om je veulen daar te laten opgroeien. Vergeleken met een manege scheelt het de kosten van een binnenstal, het dagelijks uitmesten en de tijd die het kost om het veulen elke dag naar de wei en weer naar de stal te brengen. Steeds meer mensen kiezen er dus voor hun jonge paarden bij hen in een groep in te scharen.

Maar dat betekent ook dat de paarden die ze nu daar zelf nog hebben lopen en die geen geld meer opbrengen, eigenlijk teveel zijn. Er lopen wat paarden die te oud zijn geworden om te racen, maar waar oom Sjoerd en tante Meike erg aan gehecht zijn. En er staan nog een paar oudere merries die een aantal keren succesvolle veulens hebben voortgebracht. Allemaal paarden die erg geliefd zijn bij de oom en tante van Rens, maar die alleen maar geld kosten. Dus voor enkele van die paarden wordt een andere oplossing gezocht, bijvoorbeeld bij een particulier.

‘Moonja moet liefst ook een nieuwe plek vinden,’ zegt Rens.

‘Ah, Moonja ook,’ jammert Sanne. ‘Die had ik zo graag nog eens gezien. Misschien gaat ze wel erg ver weg en zien we haar nooit meer. Wat erg!’

‘Nee, niet Moonja,’ is Femke het met haar eens. ‘Die moeten ze zelf houden!’

Femke en Sanne hebben afgelopen zomer, toen ze geholpen hebben op de ranch, op Moonja mogen rijden.¹ Het is een superpaard! Wat hebben ze van haar genoten en wat was ze nog snel!

‘Er zullen wel een paar oudere paarden blijven,’ legt Rens uit. ‘Maar misschien is Moonja juist een paard dat nog goed ergens zou kunnen worden ondergebracht. Ze is wel over de twintig, maar kan nog jaren dienstdoen in de dressuur. Ze is hartstikke fit.’

‘Ja, dat weten we,’ zegt Malaika. ‘Ze was bijna niet in toom te houden toen Femke en Sanne erop gereden hebben.’

‘Toch niet in een manege? Ah nee, dat is vreselijk voor haar! Krijgt ze elke dag of zelfs een paar keer per dag een andere ruiters op haar rug. En vaak zijn dat kinderen die nog helemaal niet weten dat je niet aan teugels mag rukken of niet steeds je paard moet schoppen. Dat is ze helemaal niet gewend en dat zal ze vreselijk vinden,’ denkt Femke.

‘Tja, ze zullen toch iets moeten,’ zucht Rens. ‘Ze moeten deze moeilijke tijd zien te overleven. Misschien als de crisis voorbij is dat alle paarden weer naar huis mogen omdat ze meer geld kunnen verdienen met de races.’

‘Kunnen we niet ...?’

Alle hoofden draaien zich ineens naar Sanne, die een blik in haar ogen heeft die verraadt dat ze een plan heeft.

‘Wat kunnen we niet?’ vraagt Malaika.

‘Dat moet lukken!’ juicht Femke, die altijd meteen weet wat Sanne bedoelt.

‘Wat gaat lukken?’ vraagt ook Rens zich af.

‘Stel dat wij Moonja naar onze manege kunnen halen om daar te stallen en alleen voor ons te gebruiken? Dat we er alle drie twee keer in de week op gaan rijden en we op zondag bijvoorbeeld met haar aan wedstrijden deelnemen en zo. Zou je tante dat goedvinden?’

‘Dat weet ik niet, dat zou je haar zelf moeten vragen. Maar hoe betaal je dat dan?’ Rens is weer praktisch, zoals altijd.

‘Vraagt ze er veel geld voor?’

‘Niet voor het paard. Als ik het goed begrepen heb, hoeft ze voor de paarden niets te hebben, ze blijven gewoon eigendom van haar. Als ze op hun nieuwe plek niet meer voldoen of het daar niet naar hun zin hebben, gaan ze terug bij haar de wei in, tot ze omvallen, bij wijze van spreken.’

‘Nou dan,’ juicht Femke. ‘Wat is dan het probleem?’

¹ Zie ook *Ruzie om Rena*.

‘Je moet natuurlijk wel het stallingsgeld en het voer betalen bij de manege en ook de andere kosten, zoals de hoefsmid en de inenting en ontwormingen die een paard moet en zo. Die kosten zijn natuurlijk voor de gebruiker.’

‘En een zadel en een hoofdstel,’ vult Malaika aan. ‘Het is best veel geld, hoor.’

‘Hoeveel zou dat zijn?’ Sanne laat zich nog niet meteen uit het veld slaan.

‘Dat zouden we moeten navragen bij de manege,’ zegt Femke. ‘Dat kunnen we maandag meteen doen. Als we het kunnen betalen, doen we het dan?’ vraagt ze enthousiast.

‘Natuurlijk. Dan heb ik eindelijk weer een soort van eigen paard,’ glimlacht Sanne. ‘En jij, Malai?’

‘Laten we eerst maar eens kijken wat het kost,’ zucht Malaika.

Femke en Sanne kijken haar teleurgesteld aan. Malaika is de laatste tijd moeilijk enthousiast te krijgen.

‘Een eigen paard voor jullie? Wat is het voor iets?’ vraagt de vader van Sanne even later.

‘Nou, ze heet Moonja en we hebben op haar gereden deze zomer, dat heb ik je al minstens tien keer verteld. Dat racepaard van de tante van Rens.’

‘Maar dat was toch een heel oud paard, niet dan?’ De vader van Sanne gaat door met het maken van beslag om straks de paardenmeiden flink te verwennen met een stapel overheerlijke pannenkoeken.

‘Nou, heel oud? Ze is al wel over de twintig, maar ze kan best door totdat ze zevenentwintig is of zo, denk ik. Het is een heel fit paard. En ze kan nog steeds snoeihard!’

‘Kijk dan hoe leuk ze is,’ zegt Femke, die haar mobiele telefoon onder de neus van Sannes vader houdt. Haar hele toestel staat vol met de paarden van de ranch.

‘En dan na een jaar weer afscheid moeten nemen zeker? Ik heb gezien hoeveel verdriet je had toen Zita doodging.² Het is geen pretje om je opnieuw aan een oud paard te hechten.’

‘Pahap, ze is niet oud, of eigenlijk in paardentermen is ze niet veel ouder dan jij en aan jou hecht ik me ook, toch?’

‘Dat is je geraden, ja!’ lacht Sannes vader terwijl hij een paar eieren door het beslag klopt.

‘Dus je wilt ons wel helpen om dat te regelen?’ vraagt Sanne.

Haar vader draait zich verbaasd om: ‘Zei ik dat dan?’

‘Je zei ook niet dat het niet mocht.’

‘Gaan jullie dat dan met zijn drieën betalen? Heb je enig idee wat dat gaat kosten? Je gaat haar dan stallen in de manege, dat kost heel wat meer dan hier op de wei. Dan mag je wel een bijbaantje nemen.’

‘Daar vinden we vast een oplossing voor. Niet, Malaika?’ vraagt Femke aan haar vriendin, die nog steeds zwijgend aan de keukentafel zit.

Ze zou zich ook weleens wat enthousiaster mogen opstellen, vindt Sanne. Zo wordt het natuurlijk niets. En dan is haar vader niet eens de moeilijkste om te overtuigen. Haar ouders hebben graag wat over voor haar, maar de moeder van Malaika is nog niet vergeten dat haar dochter een heel jaar lang heeft lopen lummelen op school, waardoor ze het tweede jaar nu moet overdoen. Het zal nog moeilijk worden om die te overtuigen.

‘Ik zal er eens met je moeder over bellen,’ zegt Sannes vader. ‘Eens kijken wat die ervan zegt.’

‘Dat betekent yes,’ fluistert Sanne tegen haar vriendinnen.

‘Ik hoor je ook wel als je fluistert, dame. Erover hebben is geen yes, dat is een misschien.’

Sanne en Femke barsten in lachen uit.

‘Je bent een schat als je het goedvindt,’ fleemt Sanne en ze geeft haar vader een zoen.

‘Ja, ja. Wacht eerst eens af.’

Als Sanne met haar vriendinnen die avond met de trein naar huis gaat, belt haar vader al met haar moeder. Dus als ze binnenkomen, horen ze meteen: ‘Nou, kom dat eerst maar eens uitleggen.’

‘Wat uitleggen?’

‘Over dat paard. Mona of zoiets?’

‘Nee, mam, geen Mona. Mona is een tuttennaam. Moonja heet ze, dat is een zacht zwevende naam voor een raszuiver renpaard.’ Sanne gooit haar rugzak in een hoek van de kamer en ploft op de bank. Haar vriendinnen ploffen naast haar neer.

‘Wat is in hemelsnaam een zwevende naam?’

‘Nou, als je die langzaam en uitdrukkelijk uitspreekt, gaat je hoofd meteen een beetje boven je nek zweven. Kijk zo.’ In no time zitten er drie meiden proestend op de bank ‘Mooooonja, Mooooonja, Mooooooonja’ uit te proberen.

‘Ik hoor het al, jullie zijn verliefd op dat paard. Ik vind het best, op één voorwaarde, of eigenlijk twee.’

‘Welke twee?’ vraagt Sanne met vreugdebubbels in haar stem.

‘Eén is dat je schoolwerk er niet onder lijdt, twee is dat jullie eerst alle kosten op een rijtje zetten en dat laten zien aan alle ouders en dat daaruit blijkt dat het betaalbaar is.’

‘Dat lukt makkelijk, mam. We vragen Roos morgen wat het kost als we haar daar in de manege plaatsen.’

‘Niet alleen de stallingskosten. Ik wil ook weten wat de andere kosten zijn. Dierenarts, hoefsmid, weet ik veel wat er allemaal bij komt kijken. Zorg dat je dat goed uitzoekt en dat je ook rekening houdt met onverwachte dingen.’

‘Doen we, mam, je bent een kanjer!’ Sanne valt haar moeder dankbaar om de nek.

‘Hoho, er is nog helemaal geen toestemming. Eerst zien wat het kost. En vergeet niet op je lijstje te zetten wat het kost om iemand met een trailer helemaal naar het eiland te laten rijden om haar op te halen.’

De meiden kijken elkaar verbaasd aan. Daar hadden ze inderdaad helemaal nog niet aan gedacht.

‘Misschien wil tante Meike haar wel brengen,’ oppert Femke.

‘Dat zou mooi zijn, maar dat weet je dus niet. Hoe staat zij ertegenover dat Moonja bij jullie komt?’

‘Nou uhm ... kijk ...’ stamelt Sanne.

‘We hebben het nog niet gevraagd,’ geeft Malaika toe. ‘Rens denkt dat ze daar blij mee zal zijn, maar we bellen pas als we weten dat het ook mag. Anders bellen we helemaal voor niets.’

‘Dus jullie hebben iemands paard hier al bijna in de stal staan en die persoon weet zelf nog van niets? Zijn jullie niet een beetje vreemd bezig?’ Sannes moeder reikt haar de telefoon aan.

‘Kunnen we niet beter wachten tot we weten wat de moeder van Malaika zegt?’ vraagt Femke zich af. ‘Mijn ouders vinden het vast ook goed. Maar jouw moeder ...’

‘Bellen!’ zegt Sannes moeder. ‘Misschien zit je straks een heleboel rekenwerk voor niets te doen.’

‘Geef maar,’ zegt Femke. Ze neemt de telefoon van Sannes moeder aan. Het nummer staat er nog in van toen ze daar een week samen logeerden.

Als de telefoon aan de andere kant overgaat, beginnen ze alle drie nadrukkelijk op hun nagels te bijten. Zou het mogen? Daar klinkt de opgewekte stem van tante Meike door de hoorn, die Femke een beetje van haar oor houdt, zodat de anderen mee kunnen luisteren.

‘Hé, Femke, wat een verrassing, hoe is het met jullie?’

‘Goed, goed,’ haast Femke zich te zeggen. ‘Maar we hebben een vraag.’

‘En die is?’

‘We hoorden van Rens dat u een goed thuis zoekt voor Moonja en nu dachten wij: als ze nu bij ons op de manege mag komen en wij om de beurt op haar kunnen rijden, zou dat niet wat zijn?’

Het is even stil aan de andere kant van de lijn. 'Moonja bij jullie? Moonja, tja ...'

'Zeg dat we heel goed voor paarden kunnen zorgen,' fluistert Sanne, terwijl Femke haar hand over het spreekgedeelte van de telefoon legt.

'Ssst, dat weet ze toch, dat heeft ze gezien.' Femke trekt een bedenkelijke rimpel in haar wenkbrauwen.

'Nou ja, kijk, ik zeg geen nee, maar je overvalt me een beetje met deze vraag,' zegt tante Meike.

Als de meiden even later bij de ouders van Femke zitten, vertellen ze daar uitgebreid wat tante Meike zei. Dat ze het eerst een vreemd idee vond, omdat ze eigenlijk in gedachten had dat Moonja – als ze al weg zou gaan – naar een volwassene zou gaan die een eigen weiland zou hebben. Moonja in een manege, daar had ze nog niet over nagedacht. Ze was ook bang dat iedereen er dan zomaar op zou gaan rijden en dat wilde ze absoluut niet voor dit paard. Daar vond ze Moonja niet geschikt voor. De meiden verzekerden haar dat er echt geen andere kinderen op zouden gaan rijden. Dat zou ook veel te gevaarlijk zijn, vond tante Meike, want Moonja is nog een pittig paard.

Nadat Femke nogmaals had uitgelegd wat hun plan was en dat Moonja echt elke dag op de wei zou staan en slechts een keer per dag door een van hun drieën gereden zou worden en dat ze hele mooie grote buitenboxen hadden bij de manege, was tante Meike ervan overtuigd dat het best eens een goed plan zou kunnen zijn. 'Ik weet hoe dol jullie op haar zijn,' zei ze. 'Dus eigenlijk kan Moonja zich geen betere plek wensen. En als ze zich niet prettig voelt in de manege is ze ook zo weer naar huis gehaald. Ik moet toch wat, ik heb nog minstens tien paarden waar ik onderdak voor zoek.'

Dus het zou mogen, als ze alle obstakels uit de weg zouden ruimen: ouders die overtuigd moesten worden, geld dat geregeld zou moeten worden. De meiden geloofden erin dat het echt wel helemaal

supergoed zou komen. Ze hadden vast een klein vreugdedansje gedaan en zijn nu op pad om de rest van de wereld te overtuigen dat het een goed plan is.

Zoals ze verwachtten zijn de ouders van Femke er niet op tegen, op voorwaarde dat ... Ja, ja, dat hebben ze nu al vaak genoeg gehoord.

'Gaan we nu even bij jouw moeder langs?' stelt Sanne aan Malaika voor.

'Dat ga ik zelf wel met haar bespreken,' antwoordt Malaika. 'Ik denk dat dat meer succes heeft dan zo'n overval.'

'Het is trouwens voor iedereen tijd om naar huis en naar bed te gaan,' vindt Femkes moeder. 'Morgen weer vroeg op om naar school te gaan. Het is mooi geweest.'

De meiden zuchten. Ouders ook altijd. Je hebt alleen maar last van ze. Morrend staan ze op. Als Femke haar vriendinnen bij de voordeur gedag zoent, zegt ze: 'Zet hem op, Malai! Zorg dat je het voor elkaar krijgt!'

'Ik doe mijn stinkende best,' lacht Malaika.

'Stuur je straks een berichtje als het mag?' vraagt Sanne.

'Doe ik,' belooft Malaika als ze op de fiets springt. Ze zwaait nog een keer en weg is ze.

Die avond kijken Femke en Sanne nog vaak op hun mobieltje, maar ze krijgen geen berichtje meer.

Dat wordt een beetje duur!

‘Het mag niet?’ is het eerste wat Femke de volgende dag aan Malaika vraagt als ze haar in de fietsenstalling op het schoolplein stiekem ziet roken met een jongen uit haar klas.

‘Wat mag niet? O, Moonja? Jawel, mama vindt het goed.’

‘Je moeder vindt het goed en je stuurt niet even een halleluja-berichtje naar ons?’ De ogen vallen van verbazing bijna uit de kassen bij Femke.

‘Nou ja, ik moest snel naar bed van haar, het was al laat. En ik moet mijn mobiel altijd beneden laten sinds ik ben blijven zitten. Ik denk dat mama doorhad dat ik vaker op Facebook zat dan in mijn bed lag te slapen,’ legt Malaika uit. ‘En ik dacht: ik zie jullie toch al meteen vanochtend weer.’

‘Joehoe, Malai, vertel!’ Het is Sanne die op haar rammelfiets aan komt karren.

‘Het mag!’ roept Femke al enthousiast.

‘Mooi, dan gaan we straks na school meteen naar de manege. Vragen hoeveel dat gaat kosten. Wij zijn om drie uur uit, jij toch ook?’

‘Wij hebben extra wiskunde tot halfvijf,’ antwoordt Malaika.

‘Huh? Waarom dat dan?’ schreeuwt Sanne. Ze propt haar fiets aan het einde van de fietsenstalling op het enige lege plaatsje dat ze nog kan vinden. Twee andere fietsen vallen om, ze raapt ze mopperend weer op.

Malaika glimlacht even naar de jongen die naast haar staat en antwoordt dan: ‘We hebben straf. We zijn vorige week te onrustig geweest in de les.’

‘Daar heb je niks van verteld,’ zegt Femke verbaasd.

‘Het betekende ook niet veel, de leraar was gewoon chagrijnig, niet dan, Barir?’ Ze trapt Barir tegen zijn schoen terwijl ze dat zegt.

‘Ja, flauwekul. Het ging nergens over, maar hij kan niks hebben en nu zitten wij er mooi mee. De hele klas moet nablijven.’

‘Mooi stom. Dan gaan wij alvast samen, Sanne. Kom je dan na het eten nog even bij me langs, dan weten wij meer,’ vraagt Femke terwijl ze zich omdraait om naar de ingang te lopen.

‘Als ik mag van mama,’ belooft Malaika.

‘Sinds wanneer rookt zij?’ vraagt Sanne verbaasd aan Femke als ze de gang in lopen.

‘Af en toe bietst ze een sigaret van Barir, volgens mij. Ik denk om indruk te maken op hem.’

‘Nou, mooi stom als je het daarmee moet redden.’

‘Het is anders wel een lekker ding, die Barir. En hij kan rappen als de beste. We zijn naar hem gaan kijken in de stad toen jij een tijdje geleden naar je vader was. Malai heeft het weleens over hem gehad, toch?’

‘O, was hij dat? En hij zit bij Malai in de klas? Is hij daar niet te oud voor?’

‘Hij heeft wat langer over de basisschool gedaan, want hij leerde pas Nederlands toen hij al negen was.’

‘Waar komt hij vandaan?’

‘Fez. Zijn vader werkt hier al langer, de rest van het gezin is later gekomen. Ik meen dat hij daarvoor niet eens veel naar school is geweest. Hij heeft geloof ik ook twee zusjes. Die zitten nog op de basisschool.’

‘Het lijkt wel of alle Marokkanen fantastisch kunnen rappen,’ zegt Sanne bewonderend.

‘Het zit in hun bloed. Of het is aangewaaid met het woestijnzand of zo. Hij won toen de finale van onze provincie. Hij mag nu binnenkort door naar de landelijke wedstrijd in Amsterdam. Hij is echt goed. Heeft sterke teksten.’

‘Knap. Rapt hij in het Nederlands? Kan me voorstellen dat Malaika

indruk op hem probeert te maken,' glimlacht Sanne. 'Echt iets voor haar om als groepie mee te gaan naar zo'n wedstrijd.'

'Engels. Soms een beetje zijn eigen taal erdoorheen. Het klinkt grappig.'

Na de lessen gaan Femke en Sanne meteen naar de manege. Ze vertellen manegebaas Roos enthousiast wat hun plan is.

'Tjongejonge, wat een woeste plannen,' lacht Roos.

'Vind je het geen goed plan dan?' vraagt Sanne.

'Het is een fantastisch plan. Ik denk dat jullie rijvaardigheden er ook met sprongen op vooruit zullen gaan als je zo'n superpaard hebt om les op te krijgen. Ik denk alleen aan de consequenties. Kunnen jullie er genoeg tijd voor vrijmaken? Je mag van je ouders ook niet elke dag naar de manege, vrees ik.'

'Nee, maar we rijden dan ieder om de beurt. Dan kan het wel. In het begin komen we natuurlijk elke dag kijken hoe de anderen het aanpakken, maar daarna niet meer. En dan lukt dat vast. We zitten nog niet in een examenklas, dus we kunnen wel af en toe ons huiswerk een beetje snel maken,' fluistert Femke, alsof haar moeder het vanaf hier zou kunnen horen.

'Maar dan de kosten,' zegt Roos. Ze pakt achter de bar van de kantine een prijslijst. 'Je moet uitgaan van dit lijstje,' wijst ze.

Sanne en Femke volgen haar vinger langs de lijn die de kosten aangeven voor een groot paard. Heel wat meer dan die voor een pony, zien ze al meteen.

Femke leest het lijstje hardop voor:

- *Stalling inclusief stro, wei of paddock en krachtvoer en uitmesten van de stal: 270 euro per maand*
- *Hoefsmid (hoeven bekappen) 30 euro per 6 of 8 weken*
- *Ontwormen ongeveer 100 euro per jaar*

- *Vaccinaties ongeveer 50 euro per jaar*
- *Tandverzorging ongeveer 50 euro per jaar*
- *Onvoorziene kosten: daar moet een bedrag voor worden gereserveerd*

'Zouden we dat allemaal moeten betalen dan?' vraagt Sanne zich verschrikt af.

'Dat is wel gebruikelijk als je een paard van een ander mag rijden,' zegt Roos.

'Hoeveel is dat niet per maand?' Femke zet grote ogen op bij het zien van die bedragen. 'Zou tante Meike daar nog wat van willen betalen? Als Moonja daar blijft, moet ze haar bijvoorbeeld ook ontwormen en zo.'

'Ontwormen en vaccineren wel,' denkt Roos. 'Maar hoeven bekappen is echt afhankelijk van hoeveel je een paard gebruikt. Je zou met haar kunnen overleggen.'

'Stel dat we alleen de kosten hoeven te betalen van de stalling en van het bekappen, dan komen we nog op 285 euro in de maand,' zegt Femke teleurgesteld. 'Dat kunnen we nooit betalen. Kan het niet goedkoper op een of andere manier?'

'Ik zou jullie graag helpen, maar de kachel moet hier ook branden. En je paard zal toch willen eten en een schoon bed willen. Ik kan niet zomaar alle boxen vol zetten met paarden die geen geld meebrengen,' legt Roos uit.

'Nee, dat snap ik,' antwoordt Femke. 'Maar we zouden dan ieder, zeg maar afgerond, iets van 95 euro moeten betalen. Dat is dus mijn volledige kleedgeld en zakgeld bij elkaar, dan kan ik nooit meer iets nieuws kopen.'

'Ik krijg niet eens zoveel,' pruilt Sanne.

'Dan zul je er een baantje bij moeten nemen,' bedenkt Roos.

'Ja, ik ga toch zeker geen vakkenvullen bij de super als ik hier een

paard heb staan waar ik graag mee naar het bos ga,' vindt Sanne. 'Dat moet toch anders kunnen?'

'Ik heb wel een idee,' glimlacht Roos.

'Vertel,' zegt Femke.

Roos loopt naar de computer en start die op. Ze klikt een aantal keren en vult het een en ander in. Femke en Sanne kijken haar verbaasd aan. Ze heeft een idee en nu gaat ze gewoon zitten werken achter de computer?

'Oké,' zegt Roos na een tijdje. 'Ik zat even te kijken hoe het zit met de dienstroosters hier. Linda gaat binnenkort naar een vervolgopleiding om manegehouder te kunnen worden en dan werkt ze hier nog maar drie dagen in de week. Lambert mag natuurlijk niet meer dan veertig uur werken elke week. Ik zou het een en ander op kunnen lossen als ik op zaterdag Lambert niet meer hoeft te laten werken en jullie daarvoor in de plaats inzet. Stel dat we afspreken dat jullie elke zaterdag met tweeën komen helpen. Eentje doet hier in de kantine de indeling van de pony's en paarden bij de groepen, neemt de telefoon aan, beantwoordt vragen van bezoekers en regelt de drankjes en zo. Daar heb ik op zaterdag met al die nieuwe groepen bijna de hele dag iemand nodig. De ander werkt die dag in de stallen. Om en om, stel ik voor. Uitmesten en voeren en de kinderen helpen met opzadelen. Dan kan ik jullie kosten meteen meer dan halveren. Laten we zeggen dat we het dan laten uitkomen op 120 euro.'

'Maar dan kunnen we niet rijden die dag en dat doen we juist graag op zaterdag,' zegt Sanne.

'Het paard is van jullie drieën, dus dan kan er altijd eentje rijden en verder vrij zijn. Je kunt elkaar afwisselen.'

'Klinkt eigenlijk wel goed,' vindt Femke. 'We hangen toch bijna altijd de hele zaterdag hier rond en we helpen al best veel. En als we aan het werk zijn, kunnen we Moonja tussendoor steeds lekker knuffelen en verwennen.'

'Daar is altijd wel tijd voor. Jullie hoeven nu ook weer niet elk moment van de dag te werken. Ik ben geen slavendrijver.'

'Weet je wat,' zegt Sanne. 'Ik heb daar eigenlijk heel erg veel zin in! En als het maar veertig euro per maand is, wil mijn vader het misschien wel betalen als ik hem lief aankijk.'

'Ik ook! Dat is dan mijn eerste baantje en ook mijn eerste paard, ik voel me opeens helemaal volwassen,' lacht Femke.

'We gaan het thuis bespreken en we gaan Malaika ompraten dat zij het ook een goed plan gaat vinden. Kom Fem, werk aan de winkel!'

Lachend stormen de meiden de kantine weer uit om hun fietsen te pakken en naar huis te racen. Het lijkt te gaan lukken! Moonja komt steeds dichterbij.